

Misha

En Misha seia davant d'una taula de fusta fosca i polida, sol i amb una copa de vi rosat a la mà. Duia una americana blau marí sobre una camisa blanca, els millors pantalons que tenia a l'armari i una corbata grisa.

Ell no havia estat mai de portar corbates, però aquella era una ocasió especial. S'havia passat els deu minuts previs ajustant-se-la amb nerviosisme, tot i que no esperava ningú.

Sobre la taula hi havia únicament una bola del món senzilla, no gaire més gran que una pilota de bàsquet. La va fer girar i, amb els ulls tancats, va parar-la amb el dit. Tenia el dit just al mig de l'oceà.

Va haver de repetir l'operació tres vegades fins que va tocar terra. Aquella vegada, va anar a parar als Estats Units d'Amèrica...Minnesota, o potser Dakota del Nord. Era difícil estar-ne segur amb un mapa tan poc precís.

Minnesota, *L'étoile du Nord*, li estava bé. El dotzè estat, el més gran, comptava amb poc més de cinc milions d'habitants, tots concentrats en l'àrea metropolitana (Twin Cities, Minneapolis i St. Paul).

Però necessitava un lloc molt més específic. Vagant per Google Maps, va trobar el lloc perfecte: Hennepin County Medical Center, un hospital a Roseville, a prop de Minneapolis.

Allà introduiria el virus X-45vS, una variació molt més potent de la verola que no es veia afectada per la vacuna creada per Edward Jenner i s'infectava molt més ràpidament.

La verola, durant el segle XX, va matar uns tres-cents milions de persones, aproximadament. Aquella versió millorada havia estat creada per matar els 7,349 bilions d'humans que hi ha al món - menys un, en Misha, que miraria la desgràcia i el terror des del seu laboratori d'última generació, i seria el presentador del més gran (i últim) *reality show* que la humanitat veuria.

Per a més espectacle, X-45vS estava programat per a no mostrar cap símptoma fins que tots i cadascun dels humans s'haguessin infectat (tots menys en Misha), fet que volia dir que el virus seria silenciós i indetectable fins que fos massa tard per a fer res en contra seva. Llavors, la humanitat cauria en menys d'un mes.

I, entre el caos i l'anarquia, en Misha observaria per la finestra com la gent moria, mentre ell bevia vi rosat o potser fins i tot Whisky irlandès, si li venia de gust.

En Misha va introduir les dades exactes al seu ordinador (bastant vell, de sistema operatiu Windows 6, es veia fora de lloc al costat de la pantalla corba de 40 polzades)

Ja estava fet. Els càlculs indicaven que el virus trigaria tres anys a arribar a cada un dels habitants del món.

I així, la vida d'en Misha es va reduir a l'espera del gran dia.

...

Havien passat tres anys, onze dies, dues hores, set minuts i quaranta-tres segons quan l'alarma va sonar, omplint el silenciós laboratori amb els seus xiulets impertinents i desagradables.

Al principi, en Misha no s'ho creia. Havia sentit aquella alarma molts cops, en somnis. Però havia de ser veritat, perquè sentia la força dels llums LED d'emergència sobre les seves parpelles encara tancades.

Eren vermells i feien pampallugues, com si fessin burla del dia que el virus havia escollit: Nadal, Nadal del 2017.

En Misha va saltar del matalàs i va córrer cap a l'ordinador, desfent-se de les pesades mantes pel camí.

A la pantalla hi havia especificades la data i la hora exacta, i la temperatura exterior en fahrenheit, el vent, les precipitacions, el codi DNA del virus i la mitjana d'infecció per dia dels tres últims anys, però en Misha no va dedicar ni un segon a tota aquella informació.

Al fons de la pantalla, a la dreta, hi havia un rectangle petit de color blau pastel, amb la paraula "executar". El cursor estava just a sobre, esperant-lo.

En Misha va agafar aire, va tancar els ulls i va pressionar suaument el botó esquerre del ratolí.

Per a ell, el clic va ressonar molt més fort que l'alarma.

Va obrir els ulls, i va somriure.

Portava una barba de tres dies i els cabells molt despentinats. Tenia els ulls envermellits i la roba li anava dues talles gran. Semblava boig.

I, de fet, es comportava com a tal. Reia escandalosament, cridava frases sense sentit a l'aire.

Feia tres anys que no s'havia pres la medicació.

Aquella medicació consistia en "*Chlorpromazine*", "*Perphenazine*" i "*Fluphenazine*", totes tres per a reduir els símptomes de l'esquizofrènia que l'havia acompanyat des que era petit.

Sense les pastilles, les veus del seu cap havien augmentat, deslliurant-lo de la seva solitud.

Les veus dels amics que mai havia tingut, les veus que l'havien convençut que la humanitat era inútil.

Que ell no necessitava res més que els seus deliris per ser feliç.

Que ja ho era, feliç.

I ell, pobre innocent, se les havia cregut.

...

El temps no perdona.

Molta gent havia mort. La que quedava jeia pels carrers, enmig dels cadàvers de persones que trobaven a faltar i persones que mai no havien conegut, massa cansats per buscar una solució, massa humans per a perdre l'esperança.

Molts encara estaven en xoc. Ningú no esperava que la humanitat fos tan efímera.

Juntament amb els últims humans a la terra, les al·lucinacions d'en Misha eren cada dia més escasses.

Ell mai no s'havia sentit tan sol, tan... buit.

És dolorós, trobar a faltar algú que mai no ha existit.

Veia els cadàvers al carrer, i plorava la seva mort, i desitjava ser amb ells.

En Misha no ho podia entendre. Era la persona més poderosa del planeta i l'última, havia lluitat tota la vida per netejar el món d'una societat que no l'havia acceptat, i no obstant...

Es sentia buit. Li mancava alguna cosa, com si una mà invisible li hagués extirpat l'única cosa que mai havia tingut... Les veus del seu cap, dient-li el que havia de fer.

I sense ordres, sense un objectiu, vagar pels carrers infestats de cadàvers era inútil.

I els cadàvers: eren a tot arreu, en piles, als racons més foscos i inhòspits, reflectits al licor de color ambre a la copa, als seus somnis. Ni al anar-se'n a dormir se'n podia deslliurar: com si tingués les cares de terror d'aquella pobra gent tatuades a les parpelles, el perseguien.

I ell bevia, com si la salvació estigués esperant-lo al fons de l'ampolla.

Però la salvació mai no era allà, ni enlloc.

Júlia Otero 2nESO A curs 15-16